

Communio

LIBERALKATOLSK KYRKOTIDNING NR 4 2002 ÅRG 34

Pris 25:-

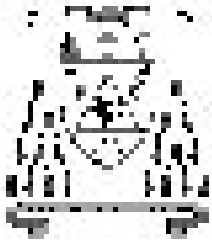

Julen – Kristi mystiska födelse.

Vackra seder och bruk omgärdar julen på ett underbart sätt. Julen som vi firar till minne av Kristi födelse. För många människor betyder julhögtiden att man ser tillbaka och stannar inför Barnets födelse i Betlehem, fylld av stor tacksamhet för det underbara inflytande som den gudomliga inkarnationen har haft på många millioner människors liv.

Och så finns det andra som, för vilka julen betyder att de hoppfullt kan se fram mot en tid, När Kristusanden skall i triumf födas i människornas hjärtan, som Paulus uttrycker det med orden ”Kristus i er, vårt härlighets hopp”. Men utmed vägen mot denna händelse i människosjälens utveckling, kommer många mindre födelser av Kristusanden i våra liv. Tillfällen då vi tar ett bestämt steg framåt mot fullkomlighetens mål. Då ”Kristus har tagit gestalt i er” för att åter igen tala med Paulus ord. Dessa mindre Kristusfödelser är de ögonblick, då vi ser ett högre och klarare ideal, när vi upplever och följer en högre inspiration eller när vi osjälviskt hjälper våra medmänniskor. Alla sådana nystarter betyder en stimulans av Kristusnaturen inom oss. De händelser som mystikern Angelius Silesius syftade på när han skrev:

Forts sida 4

Biskopens spalt

Jag vill önska Er alla en Välsignad Juletid och ett Gott Nytt År.

Värt att tänka på i jul...

Var rubriken på nedanstående i Communio nr fyra för trettioåttio år sedan.

För snart 2000 år sedan föddes en man mot livets lagbundna principer. Denna man levde i fattigdom och uppfostrades i ringhet. Han gjorde inga vidsträckta resor. Endast en gång överskred han gränsen till det land i vilket han levde, och detta skedde under hans exil i barndomen.

Hän ägde varken rikedom eller inflytande. Hans närmaste var tillbakadragna och hade varken formell utbildning eller uppfostran.

Som spädbarn ingöt han förskräckelse hos en konung, i barndomen förbryllade han de lärde, i mannaåldern behärskade han naturens krafter, gick på vattnet och stillade vågorna.

Han helade skaror av sjuka men begärde ingen betalning för sin tjänst.

Han skrev aldrig någon bok, och likväl skulle alla bibliotek i landet inte kunna rymma de böcker, som skrivits om honom. Han upprättade aldrig någon högskola, men alla andra skolor tillsammans kan inte uppvisa så många lärjungar som han. Han ställde sig aldrig i spetsen för någon armé, enrollerade aldrig en soldat eller avfytrade ett skott, och likväl har ingen ledare haft fler frivilliga, som, på hans order, har fått fler upproriska att sträcka vapen och kapitulera utan att ge eld.

Han utövade aldrig psykiatri och ändå har han läkt fler förkrossade hjärtan än alla läkare från när och fjärran.

En gång i veckan avstannar kommersen och skaror går åstad för att tillbedja honom i hyllning. De vörd-

nadsvärda namnen på svunna tiders stolta statsmän, greker och romare, har kommit och gått. Likaså har det skett med gångna tiders vetenskapsmän, filosofer och teologer, men namnet på denne man utbreddes mer och mer. Fastän det har förflutit mer än nittonhundra år mellan vår tids människor och hans korsfästelse, lever han alltjämt. Herodes kunde inte förgöra honom.

Han intar den förnämsta platsen i den himmelska härligheten, är uppenbarad av Gud, erkänd av änglar, dyrkad av människor, som den levande, personlige Kristus, vår Herre och Frälsare. ”Se, jag står för dörren och klappar, om någon lyssnar till min röst och öppnar dörren, så skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig.” (Upp. 3:20)

”Jag är vägen och sanningen och livet, ingen kommer till Fadern utan genom mig.” (Joh. 14:6)

Värt att tänka på i jul 2002!

Gåvans mystik

De flesta av oss som har hjärtat i Liberala Katolska Kyrkan har vant oss vid att ge i kollektpåsen, precis som i de flesta andra kyrkor. Vi gör det av tradition, för att det känns bra, för att kyrkan behöver pengarna, för att de gör nytta och för att vi har råd med det just då. Många lägger en tjugokronorssedel, andra en femtilapp, men det doneras även mynt, tior, femmor och ned till femtioöringar. Det finns många människor som är i behov av kyrkans tjänster som inte har råd att lägga mer än några kronor och det är ju bra ändå. Det viktiga är inte hur mycket man skänker, eller ens om man skänker någonting alls. Det som är betydelsefullt är intentionen, i det här fallet intentionen bakom gåvan.

När vi skänker pengar till kollekten bör vi vara medvetna om änglarnas betydelsefulla arbete med, och runt gåvan. När vi bestämmer oss för att ge en gåva startar en större process för änglarna. Min lilla gåva ger en impuls

OFFICIELLT

Ordinationer:

Den 20 oktober ordinerades Catharina Eriksson till Vaksamhetens grad inom Mariaorden i S:t Rafaels kyrkogrupp, Otterbäcken.

Den 3 november ordinerades Krister Fast till Klerk i S:t Mikael's församling, Stockholm.

Den 3 november ordinerades Morgan Norman till Akolut i S:t Mikael's församling, Stockholm.

Den 17 november ordinerades Gary Brain till Dörrväktare i S:t Mikael's församling, Stockholm.

Den 1 december ordinerades Nappe Holmström Björnius till Kärlekens grad inom Mariaorden i S:t Mikael's församling, Stockholm.

som änglarna förstärker, det blir fler små gåvor och i slutändan har det samlats in ganska mycket pengar. Tankar föder tankar, heter det. Hela det arbetet kanske inte sker i samma kyrka, eller ens i samma land, men det sker i samma anda och i samma syfte.

Min gåva är ett offer om jag donerar mer än jag har råd till ekonomiskt, om jag ger av något som jag själv egentligen borde behålla för att klara mig, ur förnufvets synvinkel. Det viktigaste med min gåva är dock att jag gör det förbehållslöst. Jag förväntar mig ingenting i gengäld. När jag donerar en gåva utan några baktankar, oavsett det gäller kyrkans kollekt eller någonting annat, så händer någonting fantastiskt och rent mystiskt. I Lukas 6:38 står det: *Giv och eder skall bliva givet*. Jag kommer att få tillbaka med ränta. Hur eller på vilket sätt vet man inte. Det kan bli i form av hjälp eller kunskap eller på något sätt som vi blir varse först många år in i framtiden.

Jag kanske inte har råd att skänka pengar, men är hyfsat bra på att skriva. Jag beslutar mig för att hjälpa vår Herre med skrivandet och totar ihop en liten artikel till Communio. Jag gör det för att hjälpa till, inte bara för att fylla spalterna utan för att jag tror att det finns någon

Forts sida 8

Debatt

Ett desperat rop efter starka rötter!

Det var med stort intresse jag läste Janne B:s debattinlägg ”*Den torkande grenen*” i nr 3/2002 av *Communio*. Många av hans frågor är inte bara högaktuella utan av största vikt att besvara inför framtiden – men för att vi skall kunna göra detta, måste vi först lära oss om vår kyrkas bakgrund, och i det sammanhanget tror jag att mångas kunskaper brister avsevärt. Janne söker nytt liv i grenarna. Själv efterlyser jag starka rötter.

I de flesta församlingarna här i Sverige har ett avgörande generationsskifte inträffat under det senaste decenniet. De som var med i kyrkans barndom har gått in i ljustet eller i vart fall trätt tillbaka från aktiva poster, och nya, yngre krafter har tagit vid. Problemet är bara att i den här processen har viktig information gått förlorad – kunskapen om vad LKK är, varför kyrkan uppstod och vilken nisch den ansåg sig behöva fylla. Vi vet alldeles för lite om kyrkans traditioner, och följden blir att vi handskas alltför lättvindigt med dem.

Hur skall vi då råda bot på detta? Svaret måste bli **utbildning**. Det må vara en naturlig reaktion från en kämpande församling, där antalet aktiva är litet och varje individ bär en tung börda på sina axlar, att med öppna armar ta emot nya krafter. LKK är och skall vara en öppen kyrka, som välkomnar nya medlemmar och värnar om dem som vill engagera sig i kyrkans liv. Men borde vi inte besinna oss så pass att vi först ger våra nya bröder och systrar en grund att stå på, innan vi skickar ut dem i full verksamhet?

Jag minns med värme hur jag blev välkomnad när jag kom till LKK. Min upptända kärlek till denna underbara kyrka togs till vara och jag blev mycket snabbt aktiv i alla möjliga sammanhang – i koret, i kyrkorådet, i Mariaorden, ja, lite överallt. Naturligtvis älskade jag det – älskade att få vara aktiv, och känna mig både behövd och önskad. Vem gör inte det? Men med åren har jag insett att kyrkans kärleksfulla bemötande egentligen gjorde mig en otjänst, och att jag begick ett misstag som så huvudstupa kastade mig in i allt detta. Halvvägs insåg jag nämligen att jag saknade

nödvändiga kunskaper om kyrkan, och jag fann att jag inte var kompetent att uttala mig eller delta i beslut kring viktiga kärnfrågor, därför att jag alltför lite kände till fakta. Jurist som jag är, försökte jag bota min denna farliga brist genom att studera liberalkatolsk litteratur, ställa mängder med frågor till dem ”som var med”, och framför allt erkänna vari mina svagheter låg så att jag inte frestades tro att jag visste bäst i de samtal jag deltog i som rörde kyrkan.

Även om jag inte vet det säkert, tror jag att mina ”lärare” följde en liberalkatolsk tradition då de mötte mig med oändligt tålmod och med nästan osynlig, mycket mild hand ledde mig längs vägen. Jag tackar Gud att jag hade ödmjukheten att inse att det var bra att jag blev korrigerad! Men det är inte lätt att som ny komma rakt in i ett sammanhang, som man inte på något vis kan veta tillräckligt om för att kunna agera på ett klokt sätt. Det är en viktig princip inom LKK att var och en av oss har sin egen väg att vandra, och jag efterlyser inga rättningar i ledet... men jag tror att det är dags att vi skapar en reell utbildning eller åtminstone en studieplan, som föregår varje individs inträde i aktiv tjänst. Om var och en av oss fick möjligheten att studera kyrkans bakgrund, historia och traditioner innan vi gav oss i kast med uppgiften att delta i formandet av dess framtid, tror jag att arbetet skulle gå mycket lättare. Och framför allt skulle vi förmodligen samarbeta betydligt bättre!

Janne B:s oro kretsar bl.a. kring det sätt **liturgin** används i gudstjänstlivet, och det är en oro jag till fullo delar. Som juridikstudering fick jag lära mig att man måste behärska reglerna innan man kan tänja på dem, och det är ett synsätt jag funnit ytterst värdefullt när det gäller vår liturgi och de attribut som åtföljer den. Dessutom möter jag mycket ofta samma reaktion från besökare efter deras första deltagande i en liberalkatolsk gudstjänst – det är dess skönhet, rikedom och mättade symbolik som fascinerar dem, och det är detta som får dem att återvända gång på gång. Varför är det då just detta vi är så snara på att förändra inom kyrkan? Varje gång det talas om nya vägar att nå våra medmänniskor, är det just gudstjänsterna vi börjar möblera om i och experimentera med. Det begriper jag inte. Gudstjänsterna – särskilt mässan – är det mest dyrbara arv vi har att förvalta, och en upplevelse för mänsklig-

hetens alla sinnen som våra föregångare inom LKK med möda och stod andlig insikt format. Även här lyser behovet av utbildning i eldskrift – för hur skall vi veta vilka konsekvenser vårt experimenterande får, om vi inte vet vad det är vi hanterar? Vi kan inte på något vis inse vidden av våra förändringar, om vi inte först med största allvar studerat liturgins form, mening och inre budskap.

Ytterligare en utbildning saknas inom vår kyrka – den viktigaste av alla, nämligen hur vi blir **goda tjänare**. Det är sant att såväl Minor Orders som Mariaorden försöker lära oss detta, och på pappret är de olika graderna utmärkta vägvisare, men jag upplever det personligen som att ramarna är alltför elastiska. För den som vill det, är det teoretiskt sett fullt möjligt att ta sig igenom graderna utan att egentligen ha uppnått någon självisikt... och det oroar mig. Är det den sortens präster vi vill möta i kyrkan? Jag riktar med detta definitivt ingen kritik mot våra nuvarande präster, det understryker jag. Vad jag försöker peka på är den skrämmande möjligheten att morgondagens präster kanske inte alls innehar den andliga mognad som krävs för ett så omfattande uppdrag. Kyrkan har smittats av världens livstempo, och vi har förlorat evighetsperspektivet ur sikte. Vi måste reagera nu, innan även vårt prästerskap står inför risken att ses som en ”karriär” och inte det **kall** det är menat att vara.

Inom LKK finns en rik källa av kunskap – om kyrkans historia, om gudstjänstlivets innebörd, om den tradition vår verksamhet vilar på. Den bor i deras hjärtan som i decennier har arbetat med kyrkans väl inför ögonen – osjälviska, insiktsfulla och med den ödmjuka vetskapen att **det är i Guds namn vi tjänar**. Ta tillvara den källan nu, innan det är för sent! Många av de som kan dessa saker är på väg att lämna oss för alltid, och när de väl gått har vi förlorat någonting vi aldrig kan återskapa.

sr. Carina Carlström

Erik Widenfalk

har gått in i ljustet i en ålder av 86 år. Erik prästvigdes 1966 av biskop Sigfrid Fjellander. Under tio år verkade Erik som ansvarig präst i Maria församling i Uppsala.

Begravningsakten ägde rum i Borgsjö kyrka den 31 augusti och förrättades av fader Evert Sundien.

Julen - Kristi mystiska födelse *Forts från sida 1*

Och föddes Kristus tusen gånger
i Betlehem
men inte i din själ
då är ditt liv förlorat.
Och på korset hänger han
förgäves
om inte i ditt hjärta
du reser korset upp igen.

Kristus offrade friden och härligheten
i Ljusets rike för att bli en människa
bland människor, dela vår smärta och
vår ofullkomlighet för att leda oss till att
upprätta himmelriket på jorden, eller så
som den helige Athanasius uttryckte det:

”Gud blev människa för att människan skall bli Gud”

Självuppoftning

Självuppoftningens kors är kristenhetens symbol och den som vill ta upp sitt kors och följa Kristus måste lära sig att villigt offra allt för sina medmänniskor. Det är viktigt att vara klar över detta, ty som Augustinus sade:

”Många är villiga att dö för Kristus, men få är de, som vill leva för Honom.”

Av alla de tankar som vi förknippar med julen, är kanske den innerligaste eller den mest uppmuntrande för oss alla, att veta att allteftersom vi blir mer kristuslika genom självuppoftning, växer vi dagligen mer och mer ”till manlig mognad och bli fullvuxna intill Kristi fullhet”, och närma oss Kristi mystiska födelse i våra hjärtan. Så skall också vi gå in genom den trånga porten som leder till kommunion med det gudomliga.

Julen har också en annan mening för oss. Det är en tid då en överflödande andlig välsignelse omsluter alla Guds skapade varelser så att himmel och jord bokstavligen kysser varandra, för att använda ett mystiskt, poetiskt uttryck. Herren Kristus, centralpunkten för allt julfirande, är änglarnas konung likväl som människornas. Som sändebud för Hans vilja är änglaskarorna människorna väldigt nära under julhögtiden. Så att alla helt kan inneslutas i Kristi helande medvetande. Det förklarar

varför det känns så underbart för oss att komma tillsammans och sjunga jul-sånger och julpsalmer. För de leder våra tankar till de heliga änglarna. Genom att göra det öppnar vi våra hjärtan och sinnen för deras ankomst och träder närmare i gemenskap med deras välgörande närvaro.

På samma sätt förstärker vi julens anda, när vi glömmer oss själva för att tänka på andra. ”God vilja till alla människor” – det är ett säkert tecken på gudomlighetens tillväxt inom oss. Den uppkommer ur en växande upplevelse av allt livs enhet och leder oundvikligen till syskonskap och samarbete människor emellan. Då människor vid julhögtiden låter sig fyllas av Kristusanden blir det möjligt för den Högstes välsignelse och kraft att fylla jorden på ett mer påtagligt sätt än på andra tider under året. Så hjälps alla av de självläkande krafterna: kärlek, medkänsla och god vilja.

Kristusallegorier

Många vackra allegorier är förbundna med Kristusfödelsen.

Först: är det inte sant, att alla små impulser till goda handlingar är ”jungfrufödelse”? De måste uppstå inom oss själva. På eget initiativ måste vi börja. Senare blir vi hjälpta av dem, som gått före oss, men kärlekens första steg får vi själva ta. Det måste födas jungfruligt i vårt eget hjärta.

Kristusbarnets namn var ”Emanuel” – vilket betyder ”Gud med oss”. Gud är alltid med oss, så som Paulus förklarade, när han skrev: ”Vet ni inte att ni är ett Guds tempel och att Gud bor i er?”

Gud är alltid med oss och arbetar alltid i oss för att fullfölja sitt mäktiga syfte med oss.

Sedan blev det sagt att ”på Hans skuldror skall herradömet vila”. Men Kristus sökte inte något jordiskt rike. Han tillbakavisade det, när det erbjöds honom. Men Kristusanden i människohjärtat skall steg för steg vinna herravälde i varje människas liv. Då skall Kristusanden leda även vår lägre natur och förvandla den till en villig tjänare.

På detta sätt, och endast på detta sätt kommer det att bli frid på jorden och god vilja till alla människor, nu eller i någon annan tid. ”Guds rike är inom er” sade Kristus och inom oss själva måste vi söka och finna det.

Efter 2000 år av Kristen undervisning är det idag mindre frid än någonsin på jorden, därför att människorna har feltolkat Kristi underbara budskap. Om vi vill ha frid på jorden, då måste julen vara en symbol för Kristi mystiska födelse i våra egna själar, ty *världens problem är individens problem och inom oss måste frigörelsen sökas*”.

Och så står det klart för oss att den mystiska kristusfödelsen inte bara var en enstaka händelse för 2000 år sedan, utan ett evigt återkommande skeende i deras hjärtan, som i sanning lever Kristuslivet.

Detta visste Paulus då han sade: ”Ni mina barn, som jag nu åter med vånda måste föda till livet, intill dess att Kristus har tagit gestalt i er.” och vidare: ”Inget öga har sett och inget öra har hört och ingen människas hjärta har kunnat tänka, vad Gud har berett åt dem som älskar honom.”

I början av oktober gästades vi av fader Hans Ritzer från Nederländerna. Han celebrerade mässa både i Stockholm och Göteborg.

Samfundet Liberala Katolska Kyrkan
önskar alla en
Fridfull Jul och ett Gott Nytt År

Biskopen och kleresiet

(Några tankar om relationen mellan dem)

En Visdomens Mästare sa: ”Ledarens uppgift är att för sina medarbetares skull leva i förväg, tänka i förväg och planera i förväg. Han’ skall organisera arbetet för de som är villiga att tjäna och vara ett föredöme för dem när det gäller hur och varför de tjänar.” Den som är biskop för en församling eller provins kombinerar alltså de tre uppgifterna att leda, organisera och lära.

I sitt arbete skall biskopens Själv och hans personlighet försvinna, upphöra att finnas. Det ligger i sakens natur att Självvet upphör att existera i det ögonblick individen knyts samman med Herren i biskopsvigningen och i och med konsekrationen avskilde honom att därefter utgöra Hans ombud i världen. Alltsedan den stunden skall inte hans eget utan Kristi Ljus lysa ned över dem biskopen har att leda, organisera och lära. Naturligtvis kan man inte förvänta sig att detta sker i fullkomlighet, ty biskopen är fortfarande en människa av kött och blod, men vartefter han uppnår allt större andlig mognad bör hans högsta andes väsen gradvis översvämmas av detta Ljus och från denna nivå genomsyra alltmer av hans personlighet. Idealet är alltså att biskopens arbetsinsats inte en

individs utan ett resultat av att Herrens Ljus strömmar ned till jorden genom en opersonlig kanal.

Biskopens ledarskap skall inte heller ses som en individuell insats skild från kleresiets, och dessa skall inte se honom som ”chef”, med allt vad denna term innebär av känslomässiga inställningar av såväl positiv som negativ art. Biskopen är en präst bland andra präster, dock försedd med den *extra sköld av styrka* han behöver för fullgörandet av sitt ansvarsfyllda värv. Hans individualitet är tänkt att smälta samman med kleresiets, så att de alla tillsammans utgör en enda kropp. Tillsammans utgör de kolleger, *samarbetare*, och biskopen ses bland dem som den *främste* av ministranter bland ministranter. Från denna position inom kleresiet stiger hans ledarskap fram, vibrant, dynamiskt och engagerat. Biskopens närvaro i kleresiet är tänkt att entusiasmera, lyfta, upprätthålla och stödja de övriga – fylla dem med Ljus – och samarbetet bör utifrån detta Ljus präglas av allt större harmoni, rytm och framsteg i det gemensamma tjänandet. Var och en i kleresiet är en *vän*. Herren kallade sina lärjungar *vänner* därför att Han delade med dem allt som Han delade med Fadern, och så skall rela-

tionen också se ut mellan biskopen och kleresiet – den episkopala kraften skall bära dem alla tillsammans. Negativa tankar och känslor hos biskopen kan mycket påtagligt påverka kleresiet; tynga deras hjärtan och tankar och därmed deras arbete, lägga en tung filt över deras självförtroende och vilja att tjäna. Därför bör negativism aldrig få tillåtas att komma till uttryck ens inom biskopen när han arbetar tillsammans med kleresiet, utan han skall bemöda sig om att utstråla förtroende och positiva förväntningar. Dessa blir oemotståndliga för de mottagande, som styrks och bärs i sitt tjänande, i alla riktningar biskopen leder dem.

Om disharmoni och konflikter uppstår, om den gemensamma kroppen tappar sitt Ljus, om saker och ting börjar falla samman, skall biskopen först och främst söka orsaken hos sig själv. Har han varit ogenerös, hård eller överkritisk? Och upptäcker biskopen att någonting hos honom själv kan ligga till grund för det skedda, skall han ödmjukt erkänna detta och rätta till vad som gått snett, utan att därmed förvänta sig de andras beundran över hans storhet. Det ligger ingenting stort i att begå misstag och fel.

Forts sida 7

10 små församlingsbor

Till kyrkan gick det en gång församlingsbor tio.

Då kom där en regnskur - och så var de bara nio.

Nio små församlingsbor till mässan ville vandra. En sov för länge – längre än de andra.

Åtta små lekmän sa - det är vackert väder nu! En för till sommarstugan - och så var de bara sju.

Sju små församlingsbor av kyrkklockorna väcks. Men en gick till idrottsträning - och så var de bara sex.

Sex små församlingsbor älskar sina hem. En stannar hemma vid sin tv - och så var de bara fem.

Fem små församlingsbor i bil till kyrkan styra.

En var rädd för drag- och så var de bara fyra.

Fyra små lekmän sjöng om tro, hopp och mod. En fann psalmerna för långa - så var de bara tre som återstod.

Tre små församlingsbor var trofasta som få. Men en blev stött på prästen - och så var de bara två.

Nio små församlingsbor satt i kyrkokommittén. Där blev de osams - och så var de bara en.

En liten lekmän hade ett väldigt sjä. Han gick runt med kyrkobladet - och så var det plötsligt åter två.

Två lekmän tänder tron hos några de känner – och efter någon tid var det fyra goda vänner.

Fyra lekmän var trogna utan måtta – och elden spred sig – och en söndag var de åtta.

Prästen kan ej draga sin kyrkans vagn allen. Han behöver många hjälpare - skall inte du bli en?

Från engelskan av Karl Erik Forsell. Hämtat ur Liberalkatolska Kyrkobladet nr 4 1967.

FÖRVANDLING!

En djupare, djupare, djupare förvandlingsupplevelse i liberalkatolsk anda av Brian Parry, Melbourne, Australien

Denna artikel är sammansatt av en serie samtal ledda av Brian Parry under en reträtt i Keréver House, Burradoo, Southern Highlands i Australien under Mikaelihelgen år 2000
Fritt översatt av syster Carina Carlström

Del 4

Ett av de mest spännande saker som hänt inom den teologiska forskningen under 1900-talets senare hälft är det förnyade intresset för mänsklighetens natur. Exakt vad skiljer människan från andra levande varelser?

Frågan ställdes på sin spets under 1900-talets sista decennier, då diskussionerna om abort och dödshjälp debatterades utifrån bioetiska synvinklar. Vari ligger skillnaderna mellan en *människa* och en *varelse* med mänskligt DNA? Var går gränsen? År 1972 publicerade den episopalkyrklig präst och bioetiker – Joseph Fletcher – en artikel med titeln *”Indicators of Humanhood”* (*”Indikationer på det mänskliga livet”* ö.a.) i vilken han pekade på 15 positiva och 5 negativa kvalifikationer för att en varelse skall anses tillhöra arten Människa. Hans arbete används fortfarande i stor utsträckning av etiker världen över, främst i frågor av medicinsk-etisk natur där livsavgörande faktorer ingår.

År 1982 publicerade John Macquarie, anglikansk präst och teologiprofessor vid Oxfords Universitet, en bok som grundligt utforskar vad det är som gör människan till människa. Bokens titel är *”In Search of Humanity”* (*”Sökandet efter mänskligheten”* ö.a.) och trots att den är tungläst är den väl värd mödan. Framför allt finner man i den en av de mest intressanta slutsatser ämnet lett till: att människan bär inom sig möjligheten att förvandla sig själv. Denna teori för honom mycket nära den liberalkatolska synen på människans natur och andlighet, och pekar ut vårt mål: att genom utveckling förvandlas till våra sanna Jag.

Denna gång skall vi använda oss av två historier. Jag kallar dem speglingar, och var och en av dem involverar hur vi ser på oss själva som vi är i ett visst ögonblick. Den stund vi ser oss själva som vi är, är också stunden för förvandling.

Den första historien är från andra Samuelsboken 11:1 – 12:26. Det är den kända och gripande berättelsen om

David och Batseba.

Historien inleds med en av de där omvälvande psykologiska insikterna som en riktigt god bok brukar innehålla: ”Vid årsskiftet, den tid kungar drar i fält, sände David ut Joab med hans män och hela Israel, och de skövlade ammoniternas land och belägrade Rabba. Men David själv stannade i Jerusalem.” Kom ihåg att David var krigarkonung. Han hade dödat Goliat, erövat filistéerna och gjort Israel till den största maktfaktorn i den delen av världen. Han var en stor general som älskade krigarlivet, och ändå stannade han detta år hemma. Idag skulle vi beteckna det hela som en medelålderskris – för första gången kände sig David för gammal för att dra i fält med de unga och stridslystna soldaterna. Många män i vår tid förstår säkert precis hur han kände sig!

Där är han nu, fast i Jerusalem, med enbart gamla män och pojkar som ännu bara är barn – och så kvinnorna. Och en dag, när han strosar omkring på taket till sitt palats, får han syn på en badande ung kvinna. En mycket vacker badande ung kvinna. David är långt ifrån den förste medelålders mannen som gjorde sig till åtlöje för en vacker ung kvinnas skull. Problemet är bara att den här kvinnan är gift med en av hans officerare, Uria, som just nu är ute i krig mot ammoniterna. David tänker inte efter. Han förför Batseba, och mår riktigt bra av det. Hans ungdoms självförtroende återvänder. Detta är ännu bättre än att vara ute och kriga!

Tyvärr får man alltid betala ett pris för sina njutningar. Batseba berättar för honom att hon är gravid, och David finner sig själv i en riktig knipa. Han älskar henne, och han vet hur hård lagen är mot fallna kvinnor i Israel. Han vet också att han kommer att få besvär med armén p.g.a. sitt beteende. Nå, han är ju inte kung för intet – han har makt och möjlighet att ordna även den mest invecklade situation. David beordrar alltså Joab att hämta hem Uria för rapportering om frontläget, och när

Uria avgivit sin rapport får han ordern att ”gå hem och tvätta fötterna”. Eller i klartext: ”Gå hem och ligg med din fru”. DNA-tester existerade inte på den tiden, så Uria kommer naturligtvis att utgå ifrån att det är han som gjort sin fru med barn när graviditeten upptäcks. Att barn föds något för tidigt är inte ovanligt...

Detta var urtypen för hur en politiker undanröjer ett problem. Ta inte ansvar för vad du gjort – ordna bara upp saken, snyggt och prydligt! Men David blir inte av med sitt problem, för Uria tillhör de där besvärliga människorna som hakar upp sig på sådant som heder. Uria går inte hem – han sover hela natten bland tjänarna vid palatsets ingång. När David fråga honom varför, svarar han: ”Arken och Israel och Juda är i fält. Min herre Joab och kungens män har sitt läger ute i det fria. Skulle jag då gå hem och äta och dricka och ligga med min fru? Nej, så sant du lever, aldrig att jag skulle göra så!”

David är tillbaka på ruta ett, men han är fortfarande politiker. Det skulle aldrig infalla honom att erkänna att problemet ligger hos honom själv och bära ansvaret för det han gjort, och därför tänker han ut en mycket mer allvarlig lösning på problemet. Han sänder Uria tillbaka till Joab med ett hemligt meddelande som kommer att leda till att Uria blir dödad i strid – och så blir det också. Davids problem verkar ha löst sig, och Batseba kan legalt flytta in i hans hus och sova i hans säng. Men ack, så enkelt är det inte!

Minns du orden i Psaltaren 4:2? *”Ni mäktiga, hur länge skall ni skymfa min heder, älska tomhet och bruka lögn?”*

Ä det att undra på att traditionen utpekar David som författare till många av psaltarsalmerna? Kanske skrev han den fjärde psalmen med ovanstående händelse i åtanke.

Hur som helst. Gud (eller *karma*) gillar inte bekväma politiska och omoraliska lösningar på problem, och i tolfte

Forts sida 7

FÖRVANDLING!

Forts från sida 6

kapitlet av andra Samuelsboken får vi oss till livs en av de mest dramatiska och förvandlande konfrontationer som någonsin berättats. Natan är officiell profet i Israel och har makten att göra sig hörd, och han kommer till David med en berättelse.

Historien är precis motsatsen till berättelsen om det förlorade fåret som Jesus kommer att berätta århundraden senare. Natan berättar för David om en mycket rik man som ägde får och kor i överflöd, och om en mycket fattig man som hade ett enda, innerligt älskat lamm. En dag kom en gäst till den rike mannen, som inte ville ta något av sina egna djur utan dödar och tillagar den fattige mannens lamm som måltid åt gästen. David blir fruktansvärt arg över detta orättvisa och utbrister: ”Så sant Herren lever, den mannen har förtjänat att dö. Och lammet skall han ersätta sju gånger om, för att han handlade som han gjorde och var så obarmhärtig”.

Natan är inte högste profet i Israel för intet, och han är definitivt inte rädd att tala klarspråk inför kungen. Kan du se det framför dig – den rasande kungen, den bestämde profeten och allt hovfolk som flockas omkring dem och åser alltsammans, desperat önskande att inget fruktansvärt skall inträffa? Natan pekar direkt ut David och säger: ”Du är den mannen! Så säger Herren, Israels Gud: Jag smorde dig till kung över Israel och räddade dig undan Saul. Jag gav dig din herres kungadöme och lade din herres hustrur i dina armar; Israel och Juda gav jag åt dig. Och om inte detta hade varit nog skulle jag ha gett dig mer därtill. Varför har du då visat förakt för Herren och gjort det som misshagar honom? Hettiten Uria har du dräpt med svärd. Hans hustru har du tagit, och honom själv har du dödat med ammoniternas svärd.”

Och så avslutar Natan, Guds budbärare, sin anklagelse med följande dom, isande för politikern inom oss alla: ”Vad du har gjort i löndom, det skall jag låta ske inför hela Israel i fullt dagsljus.” Detta är ett ögonblick av största dramatik, då kungen inför hela sitt kungadöme blir anklagad och utskämd. Tänk er skvallret, viskningarna och de dolska blickarna, blinkningarna som utbyts – försiktigt, förstås, eftersom bortgjorda kungar kan vara farliga. Men sekunden har inneburit en för-

vandling – en förvandling skapad av Davids egen förvandling.

I den stunden ser David sig plötsligt precis som han är. Bortsvepta är alla försvar, all kurragömmalek, alla planer och allt självträffande. David inser *vem han är*. Och istället för att fara ut mot Natan, eller skylla på kvinnan (som Adam gjorde i Edens lustgård), istället för att hitta på ursäkter eller bortförklaringar, tvingar han bort den spontana reaktionen att skjuta alltsammans ifrån sig och bestämmer sig för att *radikalt förändras*. Han *ångrar sig* – det som i teologiska termer kallas *metanoia* – och erkänner sin skuld. ”Jag har syndat mot Herren” säger han.

Det finns ett litet postskriptum till historien om David och Batseba. Barnet, frukten av deras synd, dör. Men det barn de får därefter – frukten av Davids *metanoia* – är Salomon, den vars största strävan i livet är att uppnå vishet.

Nu kommer vi dock till den intressanta frågan: Om David identifierade sin fula egocentricitet och radikalt vände ryggen till den, vem är då den David som vände? Finns det två Själv? Vem är David egentligen? Och vem är jag? Detta är inte blott en akademisk fråga, eller ett ämne för offentlig debatt. Detta är en fråga om upptäckt och erfarenhet.

Macquarie säger att i varje människas liv finns något som kallar på vårt självförvandlande. Han citerar en av 1900-talets största tyska filosofer, Martin Heidegger: ”Det är ett rop från djup till djup. Det når den som vill bli kallad hem igen.” Och Macquarie fortsätter själv: ”Vem är det som blir kallad? Naturligtvis människan, som gått vilse i vimlet. Vem är det som ropar? Det är inte samhället. Inte heller en Gud uppfattad som en utanförstående allmakt. Ropet kommer ur Självvet. Det är bara det att vi blivit så döva av alla rop utifrån att vi inte kan inse att det är vårt inre som ropar. Vi tror att ropet – som allt annat – måste ha kommit utifrån. Men ropet är, tror Heidegger, ett rop från vårt autentiska Jag till vårt faktiska Jag”.

Jag älskar det uttrycket: ”Det autentiska Jaget”. Självförvandling handlar alltid om det närvarande Självvet, det Själv som existerar i förvandlingens ögonblick. Det är detta Själv som Heidegger kallar ”det faktiska Självvet”. Och processen har inget slut, förvandlingen upphör aldrig, och ropet kommer aldrig att tystna. Det autentiska Självvet är av

gudomlig ickemateria, bortom t.o.m. evighet och oändlighet.

(Fortsättning följer).

Olle Mebius-Schröder har gått in i en ljusare tillvaro, då han lämnade oss i en ålder av 81 år.

Olle, medlem i LKK sedan 1950 då han döptes av biskop Otto Viking.

1951 prästvigdes han av samme biskop. Som präst verkade han under många år i Göteborg. Efter att ha flyttat till Klintadal i Genarp, Skåne byggde Olle upp ett center med LKK-kapell, Sankta Maria center, där han verkade till mångas glädje. Begravningsakten ägde rum den 15 november och officierades av fader Evert Sundien.

BISKOPEN OCH...

Forts från sida 5

Hur hanterar vi allihop, oavsett vilka vi är, våra meningsskiljaktigheter? Geoffrey Hodson råder oss att i mötet med en motsatt åsikt, som aktivt och med styrka ställs mot vår egen, ta steget över och för en stund bemöda oss att se saken ur motpartens synvinkel utan att låta oss färgas av vår egen. Och oavsett vad det gäller, skall vi aldrig glömma att uttrycka våra åsikter med vänlighet och ödmjukhet, och alltid komma ihåg att det ligger något i vad andra säger. Särskilt i den andliga hierarkien gäller dessutom att de som står lägre måste våga lita på de som står över dem, och är beredda att inse att dessas större erfarenhet och djupare visdom ger dem en större överblick än den egna.

(Fotnots)

¹ Originaltexten är könsneutral. Av bekvämlighetsskäl har här valts att använda ordet ”han”, men naturligtvis avses även kvinnor i ledande ställning.; ö.a.

LIBERALA KATOLSKA KYRKAN

Biskopsämbetet: Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås
Tel 021-33 34 70, mob.tel 070-536 65 37, fax 070-615 34 70, e-post regionary@lkk.se

STOCKHOLM

S:t Mikael och Alla Änglars församling, S:t Mikael's Domkyrka, Flottbrovägen 5, St Essingen, 112 64 Stockholm, tel 08-656 26 65. Pg 5 58 95-7.

Ansvarig församlingspräst biskop Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås, tel 021-33 34 70.

GÖTEBORG

S:t Gabriels församling, Kyrkorådets ordf. Karin Eklund, Tallstigen 12, 463 71 Lödöse, tel 0520-6600 43, Pg 38 23 53-1
Gudstjänstlokal: Johannebergsg. 18 nb

NORRKÖPING

S:t Franciskus kyrkogrupp
c/o Marianne Andersson-Söderström Hörgatan 16 A, 602 34 Norrköping tel 011-16 10 81, Pg 71 33 28-3.

VÄSTERÅS

Maria församling.
Ansvarig församlingspräst biskop Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås, tel 021-33 34 70.
Pg 28 57 13-4.

AVESTA

S:t Staffans kyrkogrupp. Ansvarig präst fader Hans Althén, Åkrundan 24, 774 00 Avesta, tel 0226-568 10.

UPPSALA

Maria församling. Ansvarig församlingspräst fader Dag Kyndel, Wrå Gård, 153 94 Hölö, tel 08-55 15 90 65, arb 018-471 00 00 vx. Pg 442 00 00-4.

LUND

Sankta Maria Kyrkogrupp
c/o Stefan Brauer, Östen Undéns gata 5 227 62 Lund, 046-30 58 28

SAMFUNDET LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE

Ordf Regina Birkehorn, Broddby 748 96 Tobo, tel 0295-345 30
Pg 216 28-3

Stiftelsen LKK i Sverige.

Flottbrovägen 5, 112 64 Stockholm
Pg 37 48 15-9.

Information om kyrkan och församlingarnas verksamhet på Internet:

www.lkk.se

Communio, är organ för den svenska grenen av Liberala Katolska Kyrkan och utkommer med fyra nummer per år. Prenumeration sker enklast genom att sätta in 75 kronor på postgiro 88 82 44-1, COMMUNIO.

Ansvarig utgivare: Sten-Bertil Jakobson, tel 021-33 34 70.

Redaktion: Marianne Andersson-Söderström, tel 011-16 10 81. Ekonomiansvarig: Rose-Marie Johansson, tel 018-55 01 91.

Redaktion och expedition: Solrosgatan 16, 722 45 Västerås.

Tryck: JUSTNU-tryck, Västerås.
ISSN 0345-2018.

Tankefrihet och rätt att ge uttryck för den är en fundamental princip i LKK. Kyrkan själv är inte ansvarig för gjorda påståenden eller uttryckta uppfattningar i denna tidning, bara när de är betecknade "officiellt".

Sista manusdag för nr 1-2003 är den 28 februari 2003.

Aktuell LKK-litteratur

Liturgi 3:e upplagan.....135 kronor
Psambok.....55 kronor
LKK:s egna särpsalmer samt liturgiska psalmer och gradualer som ingår i kyrkans liturgi

Principförklaring och kort lärosammanfattning.....20 kronor

99 frågor och svar om Liberala Katolska Kyrkan50 kronor

Den inre meditationens gång under mässan.....15 kronor

Vi har även en del LKK-litteratur på engelska.

Komplett boklista sänds gratis på begäran. All försäljning sker mot förskotts betalning till COMMUNIO postgiro 88 82 44-1 portofritt! Upplysningar genom Rose-Marie Johansson, Täljstensvägen 11G, 752 40 Uppsala, tel. 018-550191. Du kan också beställa via LKK:s hemsida på internet.

Gåvans mystik

forts från sida 2

som kan ha nytta av att läsa just detta. Min artikelgåva är ett offer för att min tid är det dyrbaraste jag har. Jag förväntar mig inte någon belöning, men får jag ett änglasmil till tack så var det mödan värt. Donera väl och med rätt intention.

Janne B.

Rättelser:

I förra numret av Communio angavs felaktigt:

- under OFFICIELLT att en ordination ägde rum den 16 juni. Så var inte fallet.
- under SAMFUNDETS STYRELSE angavs en felaktig gatuadress till samfundets sekreterare. Rätt adress är: John Ericssons väg 65 C.

Har Du förnyat din prenumeration på Communio?

Tidningen kommer ut med 4 nr per år.

Prenumerera gör Du lättast genom att sätta in prenumerationsavgiften 75 kronor på postgiro 88 82 44-1, gärna tillsammans med ett litet extra bidrag.